

121.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 8 lutego 1926 r.

o wykonaniu art. 8 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany ustawy niemieckiej z dn. 20 grudnia 1911 r. o ubezpieczeniu urzędników prywatnych.

Na podstawie art. 8 i 9 ustawy z dn. 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany ustawy niemieckiej z dnia 20 grudnia 1911 r. o ubezpieczeniu urzędników prywatnych (Dz. U. R. P. № 89 poz. 804) zarządza się co następuje:

§ 1. Osobom, wstępującym na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego do zatrudnienia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia w myśl obowiązującej w tychże województwach niemieckiej ustawy z dnia 20 grudnia 1911 r. o ubezpieczeniu urzędników prywatnych (Dz. Ustaw Rzeszy Niem. str. 989), a posiadających prawa ubezpieczeniowe, nabyte na podstawie austriackiej ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszów w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszów

w służbie publicznej (Austr. Dz. U. P. z r. 1907 № 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem cesarskim z dnia 25 czerwca 1914 r. (Austr. Dz. U. P. № 138), ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59 poz. 370) i ustawą z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 89 poz. 803), a obowiązującej na ziemiach województwa krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego—i naodwrot, będą dotychczasowe prawa zaliczone do dalszego ubezpieczenia według zasad, określonych w §§ 2 i 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Jeżeli dotychczasowe prawa ubezpieczeniowe opierają się na przebytem okresie wyczekiwania, w takim razie zalicza się je w całości i powiększa się o $\frac{1}{8}$ premji za dalsze ubezpieczenie.

Postanowienie powyższe nie ma zastosowania do osób, które były ubezpieczone w zakładach zastępczych, działających na podstawie ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszów w służbie publicznej.

§ 3. Za całość świadczeń, należnych osobie ubezpieczonej odpowiada ostatni zakład ubezpieczający. Zakład ten ma prawo regresu do zakładu, w którym dana osoba była poprzednio ubezpieczona — do wysokości świadczeń, należnych z tytułu ubezpieczenia przebytego w poprzednim zakładzie, o ile idzie o osoby uprawnione, posiadające warunki ust. 1 § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. We wszelkich wypadkach, nieobjętych ust. 1 § 2 niniejszego rozporządzenia, należy się nowemu zakładowi ubezpieczeniowemu rezerwa premjowa za czas ubezpieczenia danej osoby w poprzednim zakładzie.

Rezerwa ta będzie użyta na zakupno odpowiedniej ilości miesięcy składkowych w nowym zakładzie w myśl § 68 ustawy austr. z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszów w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszów w służbie publicznej wzgl. § 395 ustawy niemieckiej z dnia 20 grudnia 1911 r. o ubezpieczeniu urzędników prywatnych, bez ograniczeń, przewidzianych w tym paragrafie.

Dla danej osoby staje się w tym wypadku obowiązującym ten okres wyczekiwania, jaki jest przyjęty w ustawie, stosowanej przez ostatni zakład ubezpieczeniowy.

O ile jednak osoba ubezpieczona przebyła okres wyczekiwania w zakładzie zastępczym należy uważać w myśl ustawy niemieckiej okres ten za przebyty, nawet gdyby przekazana rezerwa nie wystarczała na odpowiednie skrócenie czasu wyczekiwania.

§ 5. W razie objęcia zajęcia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia w myśl ustawy z dnia 20 grudnia 1911 r. o ubezpieczeniu urzędników prywatnych, przez osobę, zwolnioną poprzednio od obowiązku ubezpieczenia na podstawie § 2 p. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszów w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszów w służbie publicznej, nowy zakład ubezpieczeniowy (w województwie poznańskim i pomorskiem) zalicza danej osobie za poprzedni

okres ekspektatywy w sposób przepisany niniejszym rozporządzeniem dla osób, które przed objęciem zatrudnienia na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego były ubezpieczone w zakładzie pensyjnym dla funkcjonariuszów we Lwowie.

Zakład pensyjny dla funkcjonariuszów ma w wypadku, określonym w ustępie poprzednim, prawo żądania od służbodawcy, u którego dana osoba korzystała ze zwolnienia od obowiązku ubezpieczenia na mocy § 2 p. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. (Austr. Dz. U. P. z r. 1907 № 1) w brzmieniu ustanowionym rozporządzeniem cesarskim z dnia 25 czerwca 1914 r. (Austr. Dz. U. P. № 138), ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59 poz. 370) i ustawą z dn. 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 89, poz. 803), rezerwy premjowej w tej wysokości, do jakiej przysługiwałoby to prawo, gdyby dana osoba przeszła do ubezpieczenia w zakładzie pensyjnym dla funkcjonariuszów we Lwowie. Do tego ostatniego przysługuje zakładowi ubezpieczeniowemu w województwie poznańskim i pomorskim prawo regresu w myśl §§ 3 i 4 niniejszego rozporządzenia z tytułu zaliczenia ekspektatyw w myśl postanowień ustępu poprzedniego.

§ 6. Rozrachunek książkowy i efektywny między zakładami, przeprowadzającymi ubezpieczenie na podstawie ustaw, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia z tytułu ich wzajemnych pretensyj, wynikających z postanowień §§ 3—5 niniejszego rozporządzenia, nastąpić winien—w braku innej umowy między zakładami—z dniem 31 grudnia każdego roku.

§ 7. Rezerwę premjową, przewidzianą w § 4 i § 5 niniejszego rozporządzenia, winien odnośny zakład przekazać w ciągu miesiąca po otrzymaniu wiadomości o fakcie, powodującym obowiązek jej przekazania, dołączając potrzebne obliczenia i daty, jakie mają znaczenie dla obliczenia wysokości rezerwy premjowej i wogóle dla stosunku ubezpieczenia.

§ 8. Zakład ubezpieczeniowy obowiązany jest postąpić w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia bez względu na to, czy zakład wiadomość o okolicznościach, uzasadniających zastosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia, powziął bezpośrednio od osoby zainteresowanej, czy też za pośrednictwem władzy administracyjnej, instytucji ubezpieczeniowej lub w jakikolwiek inny sposób.

§ 9. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania w stosunku do osób, których ekspektatywy, uzyskane z tytułu ubezpieczenia w województwie poznańskim i pomorskim, w chwili objęcia zatrudnienia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego, wygasły.

§ 10. Wątpliwości, wynikłe przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia, a zwłaszcza dotyczące sposobu obliczenia względnie wysokości pretensyj, wynikających z niniejszego rozporządzenia, rozstrzyga Minister Pracy i Opieki Społecznej.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej *B. Ziemięcki*
